

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **Z. K.** skazanego z art. 148 § 2 pkt 3 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 17 listopada 2020 r.,
zażalenia skazanego na postanowienie Sadu Najwyższego,
z dnia 10 września 2020 r., sygn. akt IV KO 64/20 o odmowie przyjęcia wniosku
skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sadu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 października 2008 r., sygn. akt II AKa (...),
wobec jego oczywistej bezzasadności,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Z. K. wniósł do Sądu Najwyższego osobisty wniosek o wznowienie postępowania w jego sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 października 2008 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w C. z dnia 7 kwietnia 2008 r., sygn. akt II K (...), którym został skazany za czyn z art. 148 § 2 pkt. 3 k.k., na karę 25 lat pozbawienia wolności. Obrońca wyznaczony z urzędu nie znalazł podstaw do wniesienia kasacji.

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2010 r., Sąd Najwyższy oddalił wniosek obrońcy skazanego o wznowienie postępowania.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 10 września 2020 r., sygn. akt IV KO 64/20, Sąd Najwyższy odmówił, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., przyjęcia wniosku Z. K. o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na to postanowienie wniosł skazany, który nie zgadzając się z jego treścią ponownie podniósł, że nie popełnił przypisanego mu czynu, a wyroki Sądów obu instancji zostały wydane w oparciu o spreparowane dowody oraz pominięcie opinii z badania wariograficznego. Skarżący uzupełnił wniesione zażalenie pismem datowanym na 19 października 2020 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez skazanego Z. K. nie jest zasadne.

Należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k., obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r., a wprowadzonego ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy- Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013r., poz. 1247), osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W przypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, którą należy rozumieć jako nie dającą żadnych racjonalnych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia, odmawia się jego przyjęcia z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych. Z takim stanem rzeczy mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, Sąd Najwyższy odniósł się do wszystkich argumentów podniesionych przez skazanego we wniosku. Prawidłowo w szczególności ocenił, że żaden ze wskazanych

powodów nie mieści się w katalogu przesłanek wznowieniowych, o których mowa w art. 540-542 k.p.k., co uzasadniało odmowę przyjęcia tego wniosku w oparciu o przepis art. 545 § 3 k.p.k. Stwierdzenia tego skazany we wniesionym zażaleniu skutecznie nie podważył, odwołując się do tych samych okoliczności, które były rozważane przez Sąd Najwyższy, natomiast nie wskazał na żadne argumenty, które mogłyby podważyć stanowisko wyrażone w tym zaskarżonym postanowieniu. Za taki nie może zostać bowiem uznane postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w O. z dnia 13 stycznia 2020 r., dołączone przez skazanego do złożonego zażalenia, o odmowie wszczęcia śledztwa z uwagi na przedawnienie karalności, w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez (...) policjantów oraz prokuratorów, którzy mieli według skarżącego, między innymi doprowadzić go do składania wyjaśnień, w których stwierdzał on nieprawdę, również co do przyznania się do popełnienia przypisanego mu przestępstwa zabójstwa. Ocena taka wynika nie tylko z tego, że zawiadomienie o popełnianiu przestępstwa skazany złożył w dniu 6 sierpnia 2019 r., a więc 11 lat po wydaniu prawomocnego wyroku w jego sprawie, gdy wiadomym było, że nastąpiło w sprawie przedawnienie ale również z tego, że w przypadku wcześniej złożonego zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez prokuratora T. O., który miał przekroczyć lub nie dopełnić obowiązków związanych z usunięciem z materiałów śledztwa opinii z zakresu wariografii, prokurator odmówił wszczęcia śledztwa, którego to rozstrzygnięcia skazany nie zaskarżył. W takiej też sytuacji na ocenę zasadności zaskarżonego postanowienia nie może mieć wpływu dołączona kopia tej opinii, która została wydana 10 stycznia 2005 r., a więc przed wydaniem wyroków w tej sprawie i nie stanowi ona żadnego nowego dowodu. Zauważyć nadto należy, że do badania tego doszło już po kilku latach od wszczęcia postępowania przygotowawczego w sprawie, w trakcie którego Z. K. wielokrotnie złożył już

wyjaśnienia, co zawsze ma wpływ na ocenę przydatności tego dowodu w sprawie. Wskazane przez skarżącego w zażaleniu argumenty dotyczące tych zagadnień, są nie tylko więc powieleniem podstaw zawartych w dotychczas złożonych wnioskach o wznowienie, ale także w nieuprawniony sposób zmierzają do negacji wartości przeprowadzonych w sprawie dowodów, ocenionych już przez orzekające w sprawie sądy.

Z tych też względów, Sąd Najwyższy uznał zaskarżone postanowienie za w pełni zasadne i utrzymał je w mocy.